

PORT
PAYÉ
HELLAS

'Ελεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: 'Ο Μητροπολίτης 'Αττικής και Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ
'Αριθμός φύλλου 224 1 Μαρτίου 2008

'Επικαλοῦμαι τήν κρίση σας

υνοδοιοπορήσαμε στήν εκτίμηση, πώς ἡ ραγδαία ἐπιστημονική ἀνάπτυξη τῶν τριῶν τελευταίων αἰώνων καί, παράλληλα, ἡ ἰλιγγιώδης ἐπιτάχυνση τῶν τεχνολογικῶν ἐφαρμογῶν, ἄνοιξαν τούς ὀρίζοντες τῆς γνώσης καί ἔλυσαν πολλά προβλήματα τῆς καθημερινότητας. Καί φαντάζομαι, πώς κανένας ἄνθρωπος στόν πλανήτη μας, μελετητής τῶν θαυμασιῶν τῆς ὑλικῆς Δημιουργίας ἢ χρήστης τῶν δεδομένων τῆς ἐπιστήμης καί τῶν διευκολύνσεων τῆς τεχνολογίας, δέ θά διανοθεῖ νά ἀμφισβητήσῃ, πώς ἡ ἐξέλιξη αὐτή πρέπει νά καταγραφῆ ὡς στοιχεῖο προόδου τῆς ἔρευνας καί τῶν ποικίλων πρακτικῶν ἐφαρμογῶν. Πώς ἀποτελεῖ ἔνδειξη καί ἀπεικόνιση τῆς χαρισματικῆς ἰκανότητας τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ἀνήσυχου νοῦ του καί τῶν ἐπιδέξιων χεριῶν του, νά βυθίζεται ὀλοένα καί βαθύτερα στό μυστηριώδη κόσμο μας καί νά λειτουργεῖ ὡς διαχειριστής τοῦ κοσμικοῦ πλοῦτου καί ὡς προνομιούχος συνδημιουργός.

Ωστόσο, βγαίνοντας έξω από τό επιστημονικό εργαστήρι ή από τόν κολοσσό τῆς βιομηχανικῆς παραγωγῆς καί συναντώντας τόν ἀπλό συνάνθρωπο, τό σεμνό συνοδίτη τοῦ μόχθου ή τόν ἀγέρωχο διαχειριστή τῆς περισσῆς εὐμάρειας, νοιώθουμε νά παρεμβαίνει στό διάλογό μας ἕνας δεύτερος, ἀπόρροπος προβληματισμός, πού σκιάζει τόν ὀρίζοντα, ἀφήνει ἕνα βάρος νά πιέσει τίς καρδιές καί σπρώχνει στήν, «ἀπό συμφώνου», διατύπωση καί καταλογογράφηση μιᾶς ἄλλης ποιότητας ἐμπειριῶν καί συμπερασμάτων.

Εξω ἀπό τά μελετητήρια καί τά ἐργαστήρια συναντᾶμε τή βιοπάλη ή τή διαπάλη, τόν συναγωνισμό ή τόν ἀνταγωνισμό, τήν πλάγια ή τή σατανική ἀναρρίχηση στίς καρέκλες τῆς ἐξουσίας καί τή βίαιη ἐκπαραθύρωση τῶν ἀνεπιθύμητων ἀπό τά πόστα τῆς κοινῆς ἐξυπηρέτησης καί τῆς ἐντιμῆς προσφορᾶς. Ὅλα ἐκεῖνα τά στοιχεῖα, πού ἐκθηριώνουν τό ἀνθρώπινο προρταῖτο, πού ἀλλοτριώνουν καί ἀπαξιώνουν τίς συμπεριφορές, πού σπρώχνουν τό δείκτη τῆς προόδου χιλιετίες πίσω, πού γεμίζουν τίς καρδιές μέ ἀπογοήτευση καί μέ τρόμο.

Εξω ἀπό τούς χώρους τῆς ἔρευνας καί τῶν ἐφαρμογῶν συρόμαστε κάτω ἀπό τά παράθυρα τῆς τηλεοπτικῆς ἀπάτης, ή στά κιόσκια τῆς ἐντυπῆς πληροφόρησης ή παραπληροφόρησης, πού μέ ἡμερονύκτια κραυγή ή κατακραυγή κατακρεουργοῦν τήν ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια, ἀνεβάζουν-κατά τή θέλησή τους ή τά συμφέροντά τους-σέ ὕψη τιμῆς τή διαπιστωμένη καί ἀπαξιωμένη διαφθορά ή πυροβολοῦν, μέ δέσμες λεκτικῶν σφαιρῶν, τήν ἀνεπιθύμητη σ' αὐτούς καί στήν ἀντιπολιτευόμενη ὀμάδα τῶν παικτῶν τοῦ παιχνιδιοῦ τῆς ἐξουσίας. Ἐξω ἀπό τά ἐργαστήρια τῆς μελέτης καί τοῦ χειρονακτικοῦ ἔργου συναντᾶμε, προκλητική τήν ποδοπάτηση τοῦ Νόμου, τήν ἀθέτηση τῆς ἠθικῆς καί τῆς νομικῆς δέσμευσης, τήν κραυγαλέα ἀπάτη, τήν ἐντεχνη ληστεία, τήν πολιτική ραδιουργία, τήν ἀπάνθρωπη ἐκμετάλλευση, τούς ἄγριους φόνους τῆς γειτονιάς, τή σφαγή καί τήν ἐξόντωση ἐθνοτήτων ὀλόκληρων στό ὄνομα τῆς ἐλευθερίας καί τῆς δημοκρατίας, ἕνα πανδαιμόνιο, πού ξεσκίζει τίς περγαμνές τῆς πολιτιστικῆς μας προόδου καί μᾶς ἀποδεικνύει ἄγρια θηρία τῶν δασῶν καί νονούς τῆς κόλασης.

Αὐτή τὴν εἰκόνα τῆς παγκόσμιας καθημερινότητας, δέ φαντάζομαι, πὼς θὰ βρεθεῖ ἄνθρωπος νὰ τὴν ἀμφισβητήσει ἢ νὰ τὴν ἀψηφήσει. Τρέχει στὸν ἴδιο δρόμο, πού τρέχουμε ὅλοι μας. Σκοτίζει τὸν ὀρίζοντα, πού ἀντικρύζουμε μπροστὰ μας. Διλητηριάζει τὸ ψωμί, πού τρῶμε. Παγιδεύει τὸ σπῆτι, πού μᾶς στεγάζει. Σπρώχνει πλάϊ μας, σὰ σύντροφο καὶ σὰ σκιάχτρο, τὴν ἀβεβαιότητα καὶ τὸν τρόμο. Μεταποιεῖ τὴ ζωὴ μας σέ αἴνιγμα. Τίς ἐλπίδες μας σέ σκοτάδι. Καὶ τὴν καρδιά μας, τὴ γεννήτρα καὶ θησαυροφυλάκιο τῶν αἰσθημάτων μας, σέ πέτρα.

Καὶ τὸ ἐρώτημά μου, πού προτίθεμαι νὰ τὸ ὑποβάλλω σέ ὅλους τοὺς φίλους καὶ σέ ὅλους ἐκείνους, πού ἀντιστρατεύονται τὴ διαλεκτικὴ μου: Αὐτὸ τὸ φαινόμενο τῆς ὑπαρξιακῆς παρακμῆς, αὐτὴ ἡ ἐκτεταμένη κωματερὴ, πού ἐκπέμπει ἀσταμάτητα τίς πνιγνερές ἀναθυμιάσεις τῆς φθορᾶς καὶ τῆς διαφθορᾶς, αὐτὸς ὁ καθημερινός, παγκόσμιος στιγματισμός τῆς καοτικῆς ἔκπτωσης τοῦ προσώπου, μπορεῖ νὰ περάσει στὸ ἱστορικὸ μνημόνιο ὡς προοδευτικὸ ἀνέβασμα σέ ἠλιόλουστες κορυφές πολιτιστικῆς ἀνάπτυξης;

Δέν μπορῶ καὶ δέ δικαιουῖμαι νὰ μαντέψω τίς ἀντιδράσεις τῶν ἀναγνωστῶν μου, μετὰ τὴ μελέτη τῶν ἐπισημάνσεων μου. Ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ διαφωνήσουν. Καί, ἀκόμα, ἔχουν ἐλεύθερη τὴν πένα καὶ μποροῦν νὰ μὲ διαψεύσουν. Ἐγώ, «μέχρις ἀποδείξεως τοῦ ἐναντίου», θὰ δραματίζομαι τὴν πρόοδο, πρώτιστα, ὡς καλλιέργεια τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς μας, καὶ κατὰ δεύτερο λόγῳ τῶν μηχανῶν μας. Θὰ βλέπω μὲ δέος καὶ προσδοκίες τὴν ὑπαρξιν, πού «νοεῖ», (σκέφτεται), ἐπιλέγει σοβαρὰ καὶ ὑπεύθυνα, τὴν πορεία τῆς ζωῆς της καὶ τοὺς στόχους της καὶ ἀναλαμβάνει τίς εὐθύνες τῶν προτιμήσεων της. Δέ δέχομαι νὰ βάλω τίς μηχανές πάνω ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο. Τὰ δείγματα τῆς σοφίας του καὶ τῆς ἐπιδεξιότητάς του, πάνω ἀπὸ τὸ δημιουργό τους. Καὶ διατυπώνω τὴν ἀπαίτησιν ἢ πρόοδος νὰ μὴ μετριέται μὲ τὸν ἀριθμὸ τῶν σελίδων, πού ἀφιερώνονται στὴν ἐπιστημονικὴ ἀνάπτυξιν, οὔτε μὲ τὰ κλάξον τῶν αὐτοκινήτων, πού διακινουῦνται στοὺς δρόμους μας, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀνθοφορία τῶν ὑπάρξεων, πού πολλαπλασιάζει τὴν εὐωδία τῆς ἀνθρωπιάς μας καὶ νοηματίζει τὴν πολιτιστικὴν διαδρομὴν μας.

Ὁ Νέος Ἀρχιεπίσκοπος

Στά πόδια τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Ἱερωνύμου ἀποτίθενται, σωρευτικά, ὅλες οἱ τραυματικές ἐμπειρίες καί οἱ ἐλπίδες. Τῶν ἀδελφῶν του καί συλλειτουργῶν του Ἐπισκόπων, πού συμμερίζονται τήν εὐθύνη πλοήγησης τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σκάφους. Τῶν σεβάσμιων πρεσβυτέρων, πού ὑπηρετοῦν εὐορκα καί εὐλαβικά τήν Εὐχαριστιακή Σύναξη καί ὑψώνουν χέρια καί καρδιές, «λόγῳ καθέλκοντες τόν Λόγον καί ἀναιμάκτῳ τομῇ τέμνοντες Σῶμα Δεσποτικόν». Τῶν διακόνων καί τῶν μοναχῶν, πού μνημονεύουν τόν Κύριο, μέ ρυθμό καί ἔνταση μεγαλύτερα τῆς ἀναπνοῆς τους. Τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, πού περιφέρει στίς λεωφόρους τῆς σύγχρονης ζωῆς τόν καθημερινό μόχθο του, διατηρώντας στό θυλάκιο τῆς ψυχῆς του συναρπαστικό τό ὄραμα μιᾶς ἀλλαγῆς στά ἐκκλησιαστικά μας πράγματα. Πού προσδοκᾷ τήν ἀπελευθέρωση τῶν φορέων καί διαχειριστῶν τῆς ἀρχιερωσύνης ἀπό τίς ἐμπλοκές καί τίς διαπλοκές τῶν κοσμικῶν διαγκωνισμῶν. Τήν ἀποθεραπεία τους ἀπό τή μέθη, πού προκαλεῖ ἡ ἀλόγιστη διαχείριση τῶν προνομίων τῆς ἐξουσίας. Καί τήν ἀνύψωσή τους στήν Ἀγιοπνευματική καί Χαρισματική ἀτμόσφαιρα τῆς Πεντηκοστῆς.

Ὅλοι αὐτοί, μέ κίνητρο τούς παλμούς καί τό χτύπο τῆς συγκινημένης καί συγκλονισμένης καρδιάς τους καί μέ τή συνοδεία τῆς θερμῆς ἰκεσίας τους, καταθέτουν στά πόδια τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τό ψυχικό τους ἄλγος καί τήν ἐλπίδα τους γιά μιᾶ σύντομη ἀλλαγή. Καί μένουν ἐκστατικοί, προσδοκῶντας τήν ἔκβαση.

Νοιώθω τό χρέος νά υπογραμμίσω, πώς ἡ κατάθεση τῆς ἐλπίδας τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πλήθους δέν εἶναι προσαγωγή, προσφορά καί καύση ἐγκωμιαστικῶν θυμιαμάτων. Δέν εἶναι ταπεινωτική υπόκλιση μπροστά στήν καινούργια ἐξουσία. Δέν εἶναι προσφορά λεκτικῶν κολακευτικῶν ἀνθέων καί ἀρωμάτων, πού θωπεύουν τήν εἰδωλική αὐταρέσκεια καί ἀκυρώνουν τό διακονικό χάρισμα. Ἡ πυκνή νέφωση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ μας χώρου εἶναι τόσο βαρειά, πού δέν ἀφήνει περιθώρια γιά «κατά συνθήκην» φιλοφρονήσεις. Τούτη τήν ὥρα, ὁ κάθε στεναγμός χτυπάει συναγερμό. Καί τό κάθε ἄνοιγμα τῆς καρδιάς σηματοδοτεῖ πηγαῖο αἶτημα.

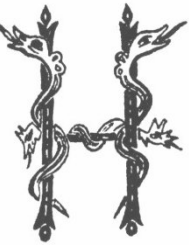
Ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος πρέπει νά κατεβεῖ τά σκαλοπάτια τοῦ θρόνου τῆς κοσμικῆς «ὑπεραξίας». Νά ἀποκόψει καί νά ἀποστασιοποιήσει τό ἀποστολικό διακόνημα ἀπό τήν κοσμική, τή χλιδάτη, τήν ἐγωτραφή ἐξουσία. Νά σταθεῖ-δοῦλος καί μαθητής-κατενώπιον τοῦ Ἐσταυρωμένου Κυρίου μας. Νά ζωστεῖ καί αὐτός, λέντιο. Νά διδάξει, μέ τό παράδειγμά του καί μέ τό λόγο του, τήν ταπείνωση. Νά ὑπηρετήσῃ, μέ σθένος καί μέ πιστότητα, τήν καθαρότητα τοῦ ἁγίου Θυσιαστηρίου. Νά ἐξασφαλίσῃ τήν πνευματική τροφοδοσία τοῦ λαοῦ μέ καθαρό ψωμί Εὐαγγελικῆς διδαχῆς. Νά βάλῃ τή σφραγίδα τῆς Πατερικῆς σοφίας καί τῆς Πατερικῆς ἁγιότητας στή σύγχρονη ποιμαντική φροντίδα.

Ὁ λαός τοῦ χαρίζει τήν ἐμπιστοσύνη του καί τίς ἐλπίδες του. Καί ἀκουμπάει μπροστά του μιά λευκή βίβλο. Γιά νά τήν ἱστορεῖ ἐκεῖνος, μέρα μέ τή μέρα, λεπτό μέ τό λεπτό. Νά τή συμπληρώνῃ, μέ τήν εὐωδία τῆς ἀγνότητάς του. Μέ τόν ἰδρώτα τοῦ μόχθου του. Μέ τά ψήγματα τῆς Θεολογίας του. Μέ τό δάκρυ τῶν προσευχῶν του.

Ὅλοι προσδοκοῦν καί προσεύχονται νά ἀνατείλῃ ἡ καινούργια μέρα.

Συμπτώματα καί... μηνύματα

τροχιά του Χριστοδουλικού άστρου ολοκληρώθηκε. Έκείνος τή σχεδίασε, ως έκπαγλη λάμψη φωτός. Ή ιστορία τήν έζησε καί θά τή ζήσει πιεστικότερα καί πει-

στικότερα, ως χαοτική, επικίνδυνη περιδίνηση κοσμικών φιλοδοξιών. Δέ θά δυσκολευτεί νά συνοψίσει τίς κρίσεις της. Καί δέ θά άποφύγει-άκόμα καί άν κάποιοι τό θέλουν-νά άποτιμήσει ακριβοδίκαια τά κίνητρα, τούς προγραμματισμούς καί τά άποτελέσματα.

Άκροβατώντας, τούτη τήν ώρα, στην περιοχή τής κρίσιμης άλλαγής, στό μετέχμιο τής άντικατάστασης φρουράς στον άρχιεπισκοπικό θρόνο, δέ θεωρούμε πρόσφορο τό κλίμα για μιά-άπό άπόσταση έπιστημονικής νηφαλιότητας-σφαιρική έπισήμανση των προβληματισμών καί των κενών, πού αφήνει πίσω του ο Άρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος. Καί γι' αυτό, δέ θά μπορούμε στον πειρασμό, νά συνθέσουμε ιστορικό δοκίμιο για τή δεκαετία τής άρχιεπισκοπείας του καί για τά καμώματα του περιβάλλοντός του. Προτίμησή μας νά μιλήσουμε για τό «αύριο». Για τήν καινούργια σελίδα τής έκκλησιαστικής μας ιστορίας, πού έχει άρχισει νά γράφεται. Νά έμπιστευτούμε τά όράματά μας καί τίς άνησυχίες μας στις διάδοχες

προσωπικότητες, πού έπωμίζονται τήν ευθύνη νά διαχειριστούν τά άτίμητα δώρα του Ούρανοϋ καί τίς ευαίσθητες έλπίδες του λαϊκού πληρώματος.

Θά στηλώσουμε τό βλέμμα στο βάθος του όρίζοντα. Στο «αύριο» καί στο «μεθαύριο». Άλλά μέ θησαύρισμα έμπειρίας καί μέ φακούς έκτίμησης, πού-ανάποφευκτα-προέρχονται άπό τό παρελθόν. Διαθέτοντας τό προνόμιο-ή τήν άτυχία-τής άμεσης, όπτικής, άκουστικής καί δημοσιογραφικής έπαφής μέ τά έκκλησιαστικά γεγονότα όλόκληρης τής τελευταίας, προβληματικής τριακονταπενταετίας καί έχοντας νωπές τίς έγγραφές τής Χριστοδουλικής δεκαετίας, θά ήταν έξωπραγματικό καί άπρόσφορο νά ίσχυριστούμε, πώς άποκόπτουμε δυναμικά τό λώρο, πού μάς συνδέει μέ τό βιωμένο παρελθόν, για νά ίχνογραφήσουμε τά όνειρα καί τίς προσδοκίες για τή μέρα, πού ανατέλλει. Άπλά, θά προσπαθήσουμε νά κρατήσουμε τή θέση μας στην κερκίδα του θεατή καί έπεξεργαστή εκείνης τής έποχής. Καί, σταθμίζοντας κάποιες φάσεις καί κάποιες συμπεριφορές των πρωταγωνιστών της, θά μεταφέρουμε τά έρεθίσματα, πού προκύπτουν, ως μηνύματα ένδεικτικά καί δεσμευτικά, στη νέα, προεδρική, προσωπικότητα τής Έκκλησίας τής

Ἑλλάδος καί στό ἀνανεωμένο ὄργανο ἐπιτελεῖο της.

Πόθος, παράκληση καί ἀδελφική προτροπή, τά κοσμικά ὄραματα τοῦ παρελθόντος νά μὴ σκιάσουν τὸν ὀρίζοντα τοῦ κοντινοῦ μέλλοντος. Οἱ ἀμφίσημες καί ἀμφισβητήσιμες ἐπιλογές, πού στιγμάτισαν ἀρνητικά τὸ ἡγετικό κέντρο καί καταλέκισαν τὸ χιτώνα μεγάλης μερίδας τῶν ἀνώτατων λειτουργῶν τοῦ Ἱεροῦ Θυσιαστηρίου, νά μὴ πρυτανεύσουν καί νά μὴ λειτουργήσουν κατὰ τὴν καινούργια ἀγωνιστική διαδρομὴ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος. Μετὰ τὴ στάθμιση καί ἐκτίμηση τῶν συνειδητῶν ἢ ἀσυνειδητῶν, τῶν ἠθελημένων ἢ τῶν ἀθέλητων ἀποκλίσεων καί μετὰ τὴ διασάφηση τῶν λαθῶν, νά ἀναθεωρηθοῦν τὰ ὄραματα καί τὰ προγράμματα, νά ἀναβαπτιστεῖ καί νά ἀναβαθμιστεῖ τὸ Συνοδικό πρόνομο τῶν διαδόχων τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καί νά ἐγκαινιστεῖ σελίδα διάφανης καί Ἀγιοπνευματικῆς ποιμαντικῆς στὸν ὀγκῶδη τόμο τῆς νεότερης ἐκκλησιαστικῆς μας ἱστορίας. Ἡ χάριξ τοῦ νέου δρομολογίου νά σηματοδοτήσῃ ἐπανεντροχιασμό στὴ χρυσή καί χαρισματικὴ διαδρομὴ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καί τῶν Πατέρων μας. Στὴ δημόσια, πειστικὴ κατάθεση τῆς ἀναλλοίωτης ἀλήθειας. Τοῦ λόγου γιὰ τὸν ὑπερούσιο «Λόγο». Καί τὴν ἀνάδειξη τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βιώματος σὲ κυρίαρχη, λυτρωτικὴ ἐμπειρία γιὰ τοὺς δρομεῖς τοῦ σύγχρονου βίου.

1. Ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος δὲν ἐπιτρέπεται καί δὲ δικαιούται νά κινήθῃ ὡς ἀπόλυτος μονάρχης. Ὡς ἐξουσιαστὴς καί ὡς δυνάστης τῶν συνεπισκόπων

τοῦ καὶ ὀλόκληρου τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος. Ἡ προβολὴ τῆς ἀπαίτησης νά σιωπᾷ ἢ νά ὑποτάσσεται ταπεινά ἢ Συνοδικὴ Συνέλευση στοὺς σχεδιασμούς καί στὶς ἀπαιτήσεις τῆς προεδρικῆς καθέδρας ἐκφράζει πνεῦμα καί νοοτροπία ἀλλότρια τῆς Ἀποστολικῆς καί τῆς Πατερικῆς μας Παράδοσης. Ὁθνεῖο δάνειο, πού ἐκτρέπει τὴν ἐκκλησιαστικὴ διοίκηση σὲ τυραννικὸ σχῆμα. Ἀποενεργοποιεῖ τὸ νόμο τῆς ἀγάπης. Καί ἀκυρώνει τὴ θεμελιακὴ ἐμπειρία τῆς «κοινωνίας» «ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ».

Ἡ ἐκκλησιαστικὴ μας ἱστορία, μακρὰ σὲ χρονικὴ διάσταση καί πυκνὴ σὲ περιπετειώδεις ἀναμετρήσεις προσώπων, κατέγραψε τὴν κρυστάλλινη βιοτὴ καί τὴ θυσιαστικὴ δράση τῶν Ἐπισκόπων, πού διακινήθηκαν στὸν Ἱερό Χῶρο, «ἐπισκοποῦντες μὴ ἀναγκαστῶς, ἀλλ' ἐκουσίως, μηδὲ αἰσχροκερδῶς, ἀλλὰ προθύμως, μηδ' ὡς κατακυριεύοντες τῶν κλήρων, ἀλλὰ τύποι γινόμενοι τοῦ ποιμνίου» (Α' Πέτρ. ε' 2-3). Κατέγραψε, ὡστόσο καί τὴν προβολὴ καί παρέλαση-σὲ χρόνους καί θρόνους ἐκκοσμικευμένης ἀντίληψης τοῦ ἡγετικοῦ ἐπισκοπικοῦ ρόλου- ὑπερφιάλων θηρευτῶν τῆς ἐξουσιαστικῆς δόξας, πού βημάτισαν στὰ μονοπάτια τῆς σταυρωμένης, θεϊκῆς, ἀγάπης μὲ βλέμμα ἀγέρωχο καί μὲ πρακτικὴ ἀλαζονικῆς ὑπερέξαρσης τοῦ προσώπου τους.

Τὴ ζημιὰ, πού προκάλεσαν στὴν Ἐκκλησίᾳ Ἰησοῦ Χριστοῦ οἱ ἀλαζόνες καταχραστὲς τοῦ ἐπισκοπικοῦ λειτουργήματος, τὴ βρίσκουμε πάντα μπροστὰ μας. Καί τὴν πληρώνουμε ἀκριβὰ, καθὼς ὑποχρεωνόμαστε νά σηκώσουμε τὰ βάρη τῆς ἐσωτερικῆς, ἐκκλησια-

στικῆς ἀπορρύθμισης καί νά ἀπολογηθοῦμε στούς ἔξω, πού ἐγκαλοῦν ὀλόκληρη τήν ἐκκλησιαστική κοινότητα, ὅτι ἀνέχεται τήν τυραννία καί σκύβει, ταπεινωτικά, τό κεφάλι στούς σατραπίσκους ἡγεμόνες της.

Στίς ἐξουσίες τοῦ κόσμου, ἐναλλάσσονται ἤ καί ἀντιμάχονται τά δύο σχήματα. Ἡ ἀρχή «τοῦ ἑνός ἀνδρός», πού συσπειρώνει τίς ἡγετικές ἀρμοδιότητες στό ἕνα πρόσωπο καί ἀφήνει ἀνελεγκτή τήν κούρσα του. Καί ἡ δηλωμένη ὡς δημοκρατική διαχείριση τῆς ἐξουσίας, πού ἀσκεῖται συλλογικά, κοινοβουλευτικά καί ὑπόκειται στόν ἔλεγχο καί στόν καταλογισμό.

Ἡ ἐκκλησιαστική ἡγεσία, κατά τούς ἔσχατους καιρούς, συχνά ἀποτόλμησε νά διακηρύξει, πώς ἡ δική της δομή διακινεῖται, ἀποκλειστικά καί μόνο, στίς τροχιές τῆς δημοκρατίας. Πώς ἡ κάθε της πρωτοβουλία ἀποφασίζεται Συνοδικά, μέ διάλογο καί μέ τήν κατάθεση ὑπεύθυνης ψήφου. Καί πώς, πρὶν ἀπό τήν ὀριστικοποίηση τῆς ἀπόφασης, ὁ πρόεδρος καί τά μέλη τοῦ Συνοδικοῦ σχήματος ἀπλώνουν τό αὐτί καί τήν κεραία τῆς ψυχῆς τους, γιά νά πιάσουν τήν ἀγωνία καί τόν προβληματισμό τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος. Εἶναι, ὅμως, σέ ὄλους γνωστό, ὅτι αὐτό, πού διακηρύσσεται μέ στεντόρεια φωνή, εἶναι πλαστό ἐπικάλυμμα τῆς τραγικῆς πραγματικότητας. Τοῦ ἄκρατου συγκεντρωτισμοῦ, πού ἀποενεργοποιεῖ τό Συνοδικό Κοινοβούλιο καί, κατά προέκταση, ἀποκόβει τούς πνευματικούς «πατέρες», ἀπό τά πνευματικά τους «παιδιά». Οἱ πολλοί φιμώνονται. Καί ὁ ἕνας καμώνεται πώς διαφεντεύει ἐξ ὀνόματος ὄλων.

Καί πρέπει νά ὑπογραμμίσουμε καί

νά τονίσουμε μέ ἔμφαση, ὅτι «ἡ ἀρχή τοῦ ἑνός ἀνδρός» δέν προδίδει μόνο τά σύγχρονα σχήματα τῆς δημοκρατικῆς διακυβέρνησης, ἀλλά ἀνατρέπει καί αὐτό τό «σεπτό» καί Θεοῖδρυτο οἰκοδόμημα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐκκλησία» εἶναι ἡ «σύναξη». Ἡ συναγωγή «ἐπί τό αὐτό» ὄλων τῶν ἀγαπημένων παιδιῶν τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ἡ συγκρότηση καί ἡ λειτουργία τοῦ Εὐχαριστιακοῦ Σώματος. Πού προσκαρτερεῖ «τῇ διδασχῇ τῶν ἀποστόλων καί τῇ κοινωνίᾳ καί τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου καί ταῖς προσευχαῖς» (Πράξ. β' 42). Πού τρέφεται καί ἐμποτίζεται μέ τό Σῶμα καί τό Αἷμα Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καί πού πορεύεται καταρτισμένο «ἐν τῷ αὐτῷ νοί καί ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ» (Α' Κορινθ. α' 10).

Αὕτη ἡ ταύτιση στήν πίστη καί στή λατρεία καί στό ἀγιοπνευματικό βίωμα δέν χαλκεύεται μέ τό συγκεντρωτισμό ὄλων τῶν ἐξουσιῶν στό ἕνα πρόσωπο, μέ τίς σατραπικές ἐντολές καί μέ τήν ἐπιβολή τοῦ νόμου τῆς ταπεινωτικῆς καί ἐξουθενωτικῆς σιωπῆς. Χαλκεύεται στήν τράπεζα τοῦ ἰσότημου, ἀδελφικοῦ διαλόγου καί ἐκπέμπεται πρὸς κάθε κατεύθυνση, μέ τήν ἀναφορά στήν ἀποστολική πρακτική: «ἔδοξε τοῖς ἀποστόλοις καί τοῖς πρεσβυτέροις σύν ὅλῃ τῇ ἐκκλησίᾳ» (Πράξ. ιε' 22) καί τήν ἐντιμη καί ὑπεύθυνη δήλωση: «ἔδοξεν ἡμῖν γενομένοις ὁμοθυμαδόν...» (στ. 25) «ἔδοξε τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι καί ἡμῖν...» (στ. 28).

Καθολικό αἴτημα, πού διατρέχει, ἀπ' ἄκρη σέ ἄκρη, τόν ἑλληνικό χῶρο, κατά τή μεταβατική τούτη περίοδο, εἶναι ἡ ἀποκατάσταση τῆς Συνοδικῆς ἰσοτιμίας τῶν Συνοδικῶν Μητροπολιτῶν, ὁ ἐπανεγκαινισμός τοῦ σοβαροῦ, «ἐν προ-

σευχή», διαλόγου, ή μεταφορά στον ιερό χώρο της Συνοδικής Συνδιάσκεψης όλων των προβληματισμών και όλων των στεναγμών της εκκλησιαστικής βάσης και ή μετάδοση από τό Συνοδικό κέντρο μηνυμάτων αποστολικής αδελφούσης και συμπορείας των Έπισκόπων στο τραχύ μονοπάτι της σημερινής πολυδιασπασμένης ανθρώπινης οικογένειας, σεβασμού των προσώπων, πού άπαρτίζουν την εύρύτατη εκκλησιαστική κοινότητα, και αναθέρμανσης της ψυγμένης αγάπης.

2. Τό δεύτερο, παλλαϊκό αίτημα, πού ύποβάλλεται στο νέο Άρχιεπίσκοπο, είναι νά στήσει τό έπιτελείο του και νά στελεχώσει όλόκληρη την Έκκλησία της Ελλάδος μέ προσωπικότητες, πού θά καταλάβουν «φώς Χριστού» και δέ θά δίνουν την παραμικρή άφορμή για φόγο και για κατακραυγή.

Βαρύ τό κλίμα, πού συναντάει μπροστά του. Όργισμένα τά πρόσωπα, πού διακινούνται στους δρόμους. Έπικριτικά και καταδικαστικά τά σχόλια, πού άναρτώνται στα παράθυρα της δημόσιας ένημέρωσης. Η έφοδος, κατά τους έσχατος καιρούς, της διαφθοράς ή, άκριβέστερα, των διεφθαρμένων στοιχείων, των «Θεῶ μη άρεσκόντων» (Α΄ Θεσ. β΄ 15) στα ένδότερα του καταπετάσματος προκάλεσε καθολική σεισμική άναταραχή και άνοιξε ρήγματα στην σχέση του ποιμνίου μέ τους ποιμένες.

Τά περιστατικά δέν είναι λίγα. Ούτε έπιδερμικά. Είναι πολλά και όλα επικίνδυνα. «Ήσασιν οί μεμυημένοι...». Ό νέος Άρχιεπίσκοπος έχει μπροστά του τό χάος. Και ό ίδιος, άναπνέει τή δυσ-

ωδία. Χρέος του νά κινηθεί δυναμικά και άποφασιστικά. Νά προωθήσει σε βάθος τίς έρευνες. Νά ολοκληρώσει τίς διαδικασίες της κάθαρσης. Νά άπαλλάξει τό Ίερό Θυσιαστήριο από τους «φιλήδονους και φιλοχρήματους κληρικούς και από τά θερμοκήπια άθλιότητων» Νά φράξει έρμητικά τίς διόδους της κολακείας, της τεχνητής δουλοπρέπειας και του έπισκοπικού νεποτισμού, από τίς όποίες είσχωρούν οί άνάξιοι και σκαρφαλώνουν στα έκκλησιαστικά αξιώματα. Νά άνάψει τό λυχνάρι της άνησυχίας και της ύπευθυνότητας και νά ψάξει παντού, για νά βρει τους λίγους, τους κρυμμένους ή άπωθημένους. Τους άνδρες της στέρεας πίστης, της θερμής αγάπης και της άμάχητης αγιότητας. Πού είναι «εύωδία Χριστού έν τοίς σωζομένοις και έν τοίς άπολλυμένοις» (Β΄ Κορινθ. β΄ 15). Και, πού έχουν την ικανότητα νά μεταφέρουν άνόθευτο τό Ευαγγελικό άγγελμα στα διψασμένα πλήθη. Αυτούς νά καλέσει στην επάνδρωση των ιερών έπισκοπικών επάλλεων. Αυτούς νά διορίσει στα πολλαπλά κλιμάκια των έκκλησιαστικών ύπηρεσιών. Αυτούς νά συγκεντρώσει γύρω του, ως συμβούλους και ως συνεργούς και ως συνοδοιπόρους στην αναζήτηση των χαμένων προβάτων.

Μέσα στη χαοτική διακίνηση των έγκρίσεων και των διαμαρτυριών, για την έκτροπή του διοικητικού όχήματος της Έκκλησίας της Ελλάδος, ήχοϋν και οί άπαλές, μελωδικές αναφορές στους έντιμους και στους επάξιους, πού δουλεύουν ταπεινά, λησμονημένοι ή περιφρονημένοι, στον Άμπελώνα του Θεού, και πού ή άνάδειξη τους και ή άξιοποίησή τους μπορεί νά συντελέ-

σει στη σωστή καλλιέργεια και στην πλούσια καρποφορία.

3. Πρόκληση μεγέθους, γιά τό νέο Ἀρχιεπίσκοπο, εἶναι ἡ ἀλόγιστη μεταφορά στόν Ὁρθόδοξο ἑλληνικό χώρο τῆς κοσμικῆς προβληματικῆς, πού παγιδεύει, ἐπηρεάζει ἀρνητικά καί ἀλλοτριώνει τά ποιμαντικά ἀνοίγματα κάποιων θρησκευτικῶν κοινοτήτων στόν ἀναπτυσσόμενο καί στόν ἀναπτυσσόμενο σημερινό κόσμο.

Οἱ διεθνεῖς πολιτικοί καί οἰκονομικοί ὄργανισμοί καί τά κλιμάκια, πού συνεπικουροῦν ἢ ἀντιπολιτεύονται στούς σχεδιασμούς τους, ἔχουν δημιουργήσει ἕνα πλέγμα ὀραμάτων, ἕνα πίνακα στόχων καί ἕνα συμβατικό γλωσσάριο, πού τά προβάλλουν καί τά διαφημιζοῦν ὡς στοιχεῖα καί ἐκφράσεις τῆς καίριας σύγχρονης προβληματικῆς. Καί καλοῦν τίς ὀργανωμένες ὀμάδες καί τά μεμονωμένα ἄτομα νά στοιχηθοῦν σέ κοινό ἀγώνα. Νά διαγκωνιστοῦν γιά τήν ὑπέρβαση τῶν κατάλοιπων τοῦ «ὀλοκληρωτισμοῦ» καί τῆς «ἐκμετάλλευσης». Καί νά ὑπερμαχήσουν στήν ἀνοικοδόμηση τῆς παγκοσμιοποιημένης κοινωνίας καί στήν κατακύρωση κάποιων συμβατικῶν προνομίων καί δικαιωμάτων τῆς ἀνθρώπινης προσωπικότητας.

Τά συνθήματα γνωστά. Ἡ ἐλευθερία. Ὁ σεβασμός τῶν ἀνθρώπινων δικαιωμάτων. Ἡ ἀπονεύρωση τῶν ρατσιστικῶν κινήματων. Ἡ διευρυμένη ἀνεκτικότητα. Ἡ κοινή εὐμάρεια.

Ἡ μονόχωνη καί συνεχῆς ἐπανάληψη τῶν ἴδιων συνθημάτων τά καθιστᾶ μοναδικά καί ἀποκλειστικῆς προτεραιότητας στό σχεδιασμό ἀνάδειξης

τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου. Σά νά μήν ὑπάρχει ἄλλος ὀρίζοντας ὀραμάτων καί προβληματισμῶν τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξης.

Τό στένεμα αὐτό τοῦ ὀρίζοντα δέν πρέπει νά περάσει στήν Ἐκκλησία Ἰησοῦ Χριστοῦ. Γιατί διαγράφει τήν πνευματική ὑπόσταση τοῦ ἀνθρώπου καί τόν ὑποβιβάζει στή στάθμη τῆς ἀλογίας, ζωϊκῆς κτίσης. Τό σύνθημα, πού εἰσάγεται, ἀπό πολλές διόδους, στό σύγχρονο κόσμο: «αὔξηση τοῦ κατά κεφαλὴν εἰσοδήματος», εἶναι ταυτόσημο μέ τή μελαγχολική ἐπισήμανση, πού ἀποτυπώνει καί ὑπογραμμίζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος στήν Ἐπιστολή του πρὸς τοὺς Κορίνθιους: «*φάγωμεν καί πίωμεν, αὔριον γάρ ἀποθνήσκομεν*» (Α΄ Κορινθ. ἐ΄ 32).

Ἄλλά καί ἡ καθημερινή ὑποτίμηση τῶν ἡχηρῶν συνθημάτων, πού διεγείρουν τήν προσδοκία, τή μαχητικότητα καί τήν ἀνταγωνιστικότητα τῆς σημερινῆς ἀνθρωπότητας, ἀπό τοὺς ἴδιους τοὺς ἐξαγγελεῖς τους, ἡ ἀδιάντροπη καταπάτησή τους ἀπό τοὺς παράγοντες τῆς ἐξουσίας καί τοὺς φορεῖς τοῦ πλούτου, ἐμβάλλει στή σκέψη τῶν ἀμερόληπτων ἀποδεκτῶν τους τίς ὑποψίες, ὅτι, πίσω ἀπὸ τά διεγερτικά συνθήματα καμουφλάρεται ἡ ἀπάτη.

Τό θέμα εἶναι πελώριο. Προσφέρεται ἀδιάκοπα σέ διερεύνηση καί συζήτηση. Καί ἡ Ἐκκλησία ἔχει ὅλο τό δικαίωμα νά στοιχειοθετήσει τήν κριτική Της καί νά ἐκφέρει τήν ἐλεύθερη καί ὑπεύθυνη ἀποψή Της. Ἐκεῖνο, πού δέν Τῆς ἐπιτρέπεται, εἶναι ἡ ταύτιση τῆς προβληματικῆς Της μέ τήν προβληματική τοῦ κόσμου καί ἡ ἐξάντληση τῶν πρωτοβουλιῶν Της στήν τυπική, ἐπικοινωνιακή ἀναμάσηση τῶν συνθημά-

των τοῦ κοσμικοῦ χώρου, ἢ στὸν εὐκαιριακό, ἀνώδυνο καὶ ἀναποτελεσματικό στιγματισμό τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης, κοσμικῆς ἐπιδίωξης.

Τὸ σκάφος τῆς Ἐκκλησίας ταξιδεύει στὴν ἀνοιχτὴ καὶ ταραγμένη θάλασσα τοῦ κόσμου. Ἄλλὰ δὲν εἶναι «ἐκ τοῦ κόσμου». Γεύεται τὴν ἀγωνία τῆς ἐγκόσμιας διαπλοκῆς. Ἄλλὰ ἔχει τὴν ἀποστολή καὶ τὴν ὑποχρέωση νὰ ξεπερνᾷ τίς φθοροποιῆς ἐγκόσμιες διαμάχες, νὰ ὑψώνει νοῦ καὶ καρδιά στὸν κόσμο τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ βιώνει τὴν ὑπερούσια ἀλήθεια καὶ τὴν συνειδησιακὴ ἐλευθερία. Ὁ λόγος Της καὶ τὸ κήρυγμά Της εἶναι ἄλλης προέλευσης, ἄλλης ποιότητας καὶ ἄλλης στόχευσης. «*Οὐκ ἐν πειθοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας λόγος, ἀλλ' ἐν ἀποδειξίει Πνεύματος καὶ δυνάμεως*». Δὲν πείθει μέ τὸ ἀράδιασμα ἀνθρώπων στοχασμῶν καὶ διαλεκτικῆς ἐγκόσμιας. Ἄλλὰ μέ τὴ δυναμικὴ καὶ ἀποδεικτικὴ παρέμβαση τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Ἔτσι, ὥστε ἡ ἀφομοίωση τοῦ λόγου ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ἀποδεκτῶν «*μη ἢ ἐν σοφία ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐν δυνάμει Θεοῦ*» (Α' Κορινθ. β' 4-5).

Ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος πρέπει νὰ φέρει στὴν ἐπικαιρότητα αὐτὰ τὰ μηνύματα. Νὰ ἀποκλείσει τὸν πολιτικὸ λόγο. Νὰ διακόψει τὴ δημοσιογραφικὴ καὶ τηλεοπτικὴ φλυαρία, πού ἀναζωπυρώνει τὰ πολιτικὰ πάθη καὶ καταψύχει τὴν ἐκκλησιαστικὴ διαλεκτικὴ. Νὰ ἀφήσει στὸν ἱερό, μουσειακό τους χῶρο τὰ φλάμπουρα καὶ, στὰ πεζοδρόμια τῆς πολιτικῆς ἀντιπαράταξης, τὸ συρφετό τῶν λαοσυνάξεων. Καὶ νὰ ὑψώσει, μέ δύναμη καὶ πεποίθηση, τὸ ἕνα καὶ μοναδικὸ σύμβολο. Τὸ Σταυρό. Τὴν ἀλήθεια, πού τὴ διψᾷ καὶ τὴν ἀναζητᾷ ἡ ἀνθρώπινη ὑπαρξη. Τὴν

ἀγάπη, πού τὴν πρόδωσε ἡ κοσμικὴ ἐγωπάθεια καὶ πού μένει θησαυρισμένη καὶ κρυμμένη στὴ θυσιαστικὴ πράξη τοῦ Γολγοθά. Τὸ «πλήρωμα» καὶ τὴν καταξίωση τῆς «νῦν» ζωῆς, πού ὀλοκληρώνεται μέσα στὴν ἐκκλησιαστικὴ κοινότητα, «ἐν κοινωνίᾳ» μέ τὸν σταυρωμένο καὶ ἀναστημένο Κύριο. Καὶ τὴ λάμψη, πού καταυγάζει τὸν ἀνοιχτὸ ὀρίζοντα, καὶ ἐγκαινίζει τὴν αἰωνιότητα.

4. Ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος καλεῖται, ὄχι μόνο νὰ προβληματιστεῖ καὶ νὰ προβληματίσει τοὺς Συνοδικούς συνεπισκόπους του κατὰ τοὺς σχεδιασμούς τῶν νέων ποιμαντικῶν ἀνοιγμάτων, ἀλλὰ νὰ κάνει βήματα τολμηρὰ καὶ ἀποφασιστικά, ὥστε νὰ ἀποφύγει ὁ ἴδιος τὸν ἐξανδραποδισμό, πού ἐπιβάλλει ὁ δαίμονας τοῦ πλούτου καὶ τῆς χλιδατῆς ἐμφάνισης.

Ὁραμα τῶν βασιλιάδων καὶ τῶν ἡγεμόνων ἦταν καὶ εἶναι ἡ ἀτελέσφορη ἄμιλλα, γιὰ διόγκωση τοῦ συναγμένου πλούτου καὶ ἡ ἀνταγωνιστικὴ ὑπερφόρτωση τῆς ἐπένδυσης μέ χρυσὰ καὶ μέ πολίτιμους λίθους. Ἀπὸ τὴν ἀρχαιότατη ἐποχὴ, ἴσαμε σήμερα, ὁ ἔρωτας τῆς χλιδῆς καὶ ἡ δίψα τοῦ πλούτου δὲ συνάντησαν τὸν κορεσμό. Ἀντίθετα, ἡ διήθηση τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν καὶ πρὸς τὰ κατώτερα στρώματα τῆς ἀνθρώπινης μάζας, διεύρυνε τὸν κύκλο τῶν πεινασμένων καὶ διψασμένων γιὰ πλουτισμό καὶ γιὰ ἐξεζητημένη ἐπένδυση.

Καὶ-δὲν κρύβεται καὶ δὲν ἀμνηστεύεται-ἡ διεύρυνση αὐτὴ ἔφτασε καὶ στοὺς οἴκους τῶν Ἀρχιερέων, τῶν Ἱερουργῶν τοῦ Μυστηρίου τῆς ἄκρας ταπεινώσεως τοῦ Θεοῦ-Λόγου καὶ τῶν

συνεχιστῶν τοῦ Ἀποστολικοῦ κηρύγματος, πού διδάσκει καί ἐντέλλεται τήν περιφρόνηση στά ἄμετρα πλούτη, τήν ἐπανάπαυση στήν αὐτάρκεια καί τή διοχέτευση τῶν περισσευμάτων στά ἔργα τῆς ἀγάπης.

Πολύς ὁ λόγος, κατά τόν τελευταῖο καιρό, γιά τή χρυσοφόρο Ἀρχιερωσύνη, γιά τά ἀποθεματικά τῶν δισεκατομμυρίων, γιά τήν ὑπερφορτωμένη μέ στολίδια καί μέ κεντήματα ἀμύθητης ἀξίας ἀρχιερατική ἀμφίεση, γιά τίς προκλητικές λιμουζίνες καί γιά τίς διακοπές σέ κέντρα καί σέ ξενοδοχεῖα, στά ὁποῖα συνάγεται καί συνευχεῖται ἡ διεθνῆς ἀδιαντροπιά τῆς ὑλοφροσύνης καί τῆς ἐξεζητημένης ἐπίδειξης.

Καιρός νά μπεῖ φρένο. Νά πάψουν οἱ ἐκκλησιαστικοί ἡγέτες καί λειτουργοί νά ἐντυπωσιάζονται καί νά μαγεύονται ἀπό τόν πλοῦτο καί νά ὑποκύπτουν στόν πειρασμό τῆς χλιδάτης ἐμφάνισης. Ἀπό τό Ἱερό μας Εὐαγγέλιο ἀναδύεται ἕνα παράδειγμα καί ἕνα μάθημα. Ὅτι ἡ ἠθελημένη «πτωχεία», διαμορφώνει τό ἀληθινό μεγαλεῖο. Ἀφήνει νά λάμψει ὁ ἐσωτερικός πλοῦτος. Ἀκτινοβολεῖ τήν πράξη, πού ἐμπνέει καί αἰχμαλωτίζει.

«Ἔστω οὐχ ὁ ἕξωθεν ἐμπλοκῆς τριχῶν καί περιθέσεως χρυσίων ἢ ἐνδύσεως ἱματίων κόσμος, ἀλλ' ὁ κρυπτός τῆς καρδίας ἄνθρωπος ἐν τῷ ἀφθάρτῳ τοῦ πραέως καί ἡσυχίου πνεύματος, ὃ ἐστίν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ πολυτελής» (Α' Πέτρ. γ' 3-4).

Δέ μᾶς συνέχει ἡ ἀφέλεια, ὥστε νά πιστεύουμε, πῶς εἶναι δυνατό, μόνο μέ τή λιτή ἐμφάνιση τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου, ἢ μέ κάποια δυναμική πρωτοβουλία του, νά ἐκλείψει ἡ δίψα τῆς χλιδῆς ἀπό τό σῶμα τῶν Ἀρχιερέων.

Φοβούμαστε, ὅτι ἡ ἀντίσταση θά εἶναι πεισματική. Ἀλλά τό φράγμα πρέπει νά στηθεῖ. Καί τά παραδείγματα τῆς Πατερικῆς πτωχείας νά πληθύνουν.

Σύμφωνα μέ τή μακραίωνα παράδοσή μας, οἱ γνήσιοι ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας μας ἐνσαρκώνουν τό πνεῦμα τῆς λιτότητας καί τῆς αὐθόρμητης, θεληματικῆς υἰοθέτησης τῆς φτώχειας.

Ἡ Ἐκκλησία πρέπει νά εἶναι πλούσια σέ εἰσφορές τῶν πιστῶν καί σέ προσφορές πρὸς τά ἀδύνατα καί ἐμπερίστατα μέλη Της. Πρέπει, ὅμως, νά εἶναι φτωχή, πάμφτωχη, στή διαβίωση τῶν ἡγετικῶν στελεχῶν Της.

Ἡ Ἐκκλησία ἐμπλουτίζεται μέ τίς εἰσφορές τοῦ ποιμνίου Της, πού τίς ἀξιοποιεῖ γιά νά ἐλαφρύνει τίς δοκιμασίες τῶν παιδιῶν Της. Ἀλλά τά στελέχη Της, οἱ ποιμένες Της καί διδάσκαλοι Της, πού διδάσκουν, καθοδηγοῦν καί ἀγιάζουν τό λαό, εἶναι ταγμένοι νά διαβιοῦν μέσα στή λιτότητα καί στή στέρση. Τούς ἀρκεῖ ὁ πνευματικός χορτασμός ἀπό τήν ἔκχυση τῆς θείας Χάριτος καί ἀπό τήν ὑπερούσια Τροφή τοῦ Κυριακοῦ Σώματος καί Αἵματος. Τούς ἱκανοποιεῖ καί ἡ λιτή, μοναστηριακή τράπεζα καί ἡ ἀπλή, διακριτική, ἐξυπηρέτηση τῶν ποικίλων ἀναγκῶν τους. Ὅλες οἱ ἄλλες ὑλικές παροχές πρέπει νά περάσουν στήν ἐκκλησιαστική κοινότητα, νά κλείσουν ἀνοιχτές πληγές, νά θερμάνουν παγωμένες καρδιές, νά ἀνοίξουν τούς κρουνοὺς τῆς χαρᾶς καί τῆς εὐγνωμοσύνης.

Ἀνοίξαμε τή βίβλο τῶν συμπτωμάτων, πού ἐμφανίστηκαν στό διοικητήριο τῆς Ἐκκλησίας μας κατά τό πρόσ-

«Ιεροκλοπές»

Ἔχει νομική θωράκιση ἡ Ἐκκλησία;

Θά πρέπει νά ὁμολογηθεῖ ἡ θλιβερή ἀλήθεια: τόν ἱερό χῶρο τῆς Ἐκκλησίας μας, τό θησαυροφυλάκιο αὐτό τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ, τόν ἔχουμε καταντήσει χῶρο ληστῶν. Ἡ αὐθαιρεσία, ἡ ἀδιαφάνεια, ἡ δολιότητα περί τῆ διαχείριση τῶν οἰκονομικῶν πλεονάζουν. Ἡ «ιεροκλοπή» θριαμβεύει. Ἐξαιρέσεις, βέβαια, ὑπάρχουν πολλές. Δέν εἶναι ὅμως ἱκανές νά ἀνατρέψουν τά δεδομένα.

Ὁ χῶρος αὐτός, ἐν τούτοις, δέν

εἶναι νομικά ἀνοχύρωτος (Μιλᾶμε γιά νομική θωράκιση καί ὄχι γιά ἠθική ἢ κανονική, διότι ὅσοι ἐπιδίδονται στό ἄθλημα(!) τῆς «ιεροκλοπῆς» δέν ἔχουν καί τίς καλύτερες δυνατές σχέσεις οὔτε μέ τήν ἠθική, οὔτε μέ τούς Ἱ. Κανόνες. Μόνο τό νόμο λογαριάζουν. Τόν ἀστυνόμο καί τό δικαστή). Οἱ κατά νόμον, λοιπόν, ὑπεύθυνοι, ὅποιο πόστο καί ἂν κατέχουν, ἔχουν χρέος νά προστατεύουν τό χῶρο τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τούς κλέφτες, ὅ-

φατο παρελθόν καί σκότισαν τόν ὀρίζοντα. Καί ἐγγίσαμε τό δάχτυλο σέ μερικά ἀπό αὐτά. Παράλληλα, ἐπιχειρήσαμε νά φωτίσουμε τά μηνύματα, πού οἱ διαπιστωμένες ἐκτροπές στέλλουν στό νέο πρόεδρο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος ἔχει ὄλο τό δικαίωμα νά περιφρονήσει ἢ νά ἀπορρίψει τούς στοχασμούς μας καί τίς κρίσεις μας. Ἔχει, ὅμως-πιστεύουμε-καί τή σοφία καί τήν εὐχέρεια, νά σκύψει

μέ προσοχή, νά ἐπεξεργαστεῖ τό ὕλικό καί νά χαράξει μιά πρακτική ἀπαγγίστρωση ἀπό τό ἔλος τῆς παρακμῆς καί ἀναζωογόνησης τοῦ ἀποστολικοῦ ἔργου.

Ἄν συμβεῖ τό δεύτερο ἐνδεχόμενο, μιά λάμψη θά διαφανεῖ στόν ὀρίζοντα. Καί στίς ψυχές θά ἀνατείλει ἡ ἐλπίδα.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

ποιοι καὶ ἄν εἶναι. Περιττό νά ποῦ-
με ὅτι ἄν, γιὰ ὅποιοδήποτε λόγο,
δέν πράξουν τό καθῆκον τους, ὑπέ-
χουν ποινικές καὶ ἀστικές εὐθύνες
ὡς ὑποκρύπτοντες ἐγκληματίες.

Παραθέτουμε τό νομικό πλαί-
σιο, μέσα στό ὅποιο μποροῦν νά
κινηθοῦν.

Α. Οἱ Ἴ. Ναοί, (καί οἱ Ἴ. Μονές,
πλήν τῶν Ἑσυχαστηρίων), εἶναι
Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δι-
καίου (ΝΠΔΔ). Διοικοῦνται δέ ἀπό
συγκεκριμένα Διοικητικά Συμ-
βούλια (ΔΣ) καί διαθέτουν τό καθέ-
να εἰδική σφραγίδα.

Β. Οἱ Ἐπίτροποι, τά μέλη, δηλ.,
τῶν ΔΣ τῶν ἐν λόγῳ ΝΠΔΔ διορι-
ζονται μέν ἀπό τόν οἰκεῖο Μητρο-
πολίτη, ἀλλά οὐδεὶς δύναται νά
τούς ἀπολύσει, ἕως τή λήξη τῆς
τριετοῦς θητείας τους.

Γ. Τά τέσσερα λαϊκά μέλη τῶν
ΔΣ τῶν Ἴ. Ναῶν, μαζί μέ τόν Πρό-
εδρο-τόν Ἱερέα-φέρουν ἀπέναντι
τοῦ νόμου ἀκέραιη τήν εὐθύνη τῆς
διοικήσεως τοῦ ΝΠΔΔ.

Δ. Οὐδεὶς Μητροπολίτης δύνα-
ται νά καταργήσει ἢ νά ἀλλοιώ-
σει ἀποφάσεις τοῦ ΔΣ. Αὐτός ἀ-
σκεῖ μόνο ἐποπτεία καί ἐλεγχο νο-
μιμότητας ἐπὶ τῶν ἀποφάσεων. Εἰ-
δικά παρανομεῖ ἄν τροποποιεῖ τούς
προϋπολογισμούς τοῦ Νομικοῦ
Προσώπου, (πρᾶγμα πολύ σύνθη-
τες), ὅπως, παρανομοῦν καί τά Μέ-
λη τοῦ ΔΣ, ἄν ἀντιπαρέρχονται ἐν
σιωπῇ τίς τροποποιήσεις αὐτές.

Ε. Ἡ παροχή καί ἡ λήψη δώρων
σέ εἶδη ἢ χρήματα, χωρίς τίς ἐκ
τῶν νόμων προβλεπόμενες διαδι-
κασίες (ἀποφάσεις ΔΣ, λήψη ἀπο-
δείξεων, κτλ.), ἀποτελοῦν ἔκνομες
ἐνέργειες, πού ὑπόκεινται σέ ποι-
νική καί ἀστική δίωξη καί γιὰ
τούς δωρητές καί γιὰ τούς λήπτες.

ΣΤ. Οἱ ἱερεῖς καλύπτονται μέ τό
ἀμετάθετο. Ὁ Μητροπολίτης δέν
δύναται μέ κανένα τρόπο νά τούς
ἀπομακρύνει ἀπό τήν ἐνορία τους
ἢ τή Μητρόπολη, παρά μόνο μέ δι-
κή τους αἵτηση. Ἄν παρεκτρέπον-
ται, μιά καί μόνη εἶναι ἡ ὁδός γιὰ
τήν ἀπομάκρυνσή τους: τέλεια δι-
κή καί τελεσιδίκη καταδίκη.

Ζ. Ἀκόμα καί ἄν ἕνας ἱερέας δέν
ἔχει κανονικό διορισμό σέ μιά
συγκεκριμένη ἐνορία, μετά παρέ-
λευση δετοῦς ὑπηρεσίας ἐκεῖ, μο-
νιμοποιεῖται καί κάθε μετάθεσή
του εἶναι παράνομη καί ἄκυρη.

Η. Ὁ Μητροπολίτης δικαιούται
νά ἀποσπάσει ἱερέα σέ ἄλλη ἐνο-
ρία γιὰ ἕξι μόνο μῆνες. Οὔτε μιά
μέρα περισσότερο.

Θ. Στίς Μονές οἱ Ἠγούμενοι καί
οἱ Ἠγουμένισσες εἶναι ἰσόβιοι (ὄ-
ταν ἡ Μονή ἔχει πάνω ἀπό τρία
μέλη καί ἔχουν κανονική ἐκλογή).
Ὁ Μητροπολίτης δέν μπορεῖ νά
τούς ἀπολύσει.

Ι. Προσθέτουμε ὅτι οὔτε τά ἡγου-
μενοσυμβούλια ἀλλάζουν σύνθε-
ση, ἐφ' ὅσον ἔχουν ἐκλεγεῖ κανονι-
κῶς.

ΙΑ. Ἡ ὑπεξαίρεση χρημάτων ἢ ἄλλων πολυτίμων ἀντικειμένων διά τῆς βίας ἢ διά δολίων μεθόδων ἀπό Ι. Ναούς ἢ Μονές, τιμωρεῖται μέ φυλάκιση ἕως καί δέκα (10) ἔτη. Σημειώνουμε τήν περίπτωση τοῦ Μητροπολίτη κ. Παντελεήμονα Μπεζενίτη, ὁ ὁποῖος καταδικάστηκε πρωτοδίκως σέ ὀκταετή κάθειρξη γιά παράνομη ἀπόσπαση χρημάτων ἀπό Μοναστήρι!!!

Μέσα σ' αὐτό τό νομικό πλαίσιο κινηθεῖτε σεβαστοί Πατέρες, Μητέρες καί ἀγαπητοί Ἀδελφοί, μέλη τῶν ΔΣ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ΝΠΔΔ, καί ἐνεργεῖστε τά δέοντα γιά τήν περιφρούρηση τῆς ἱερότητας τοῦ χώρου, τήν εὐθύνη τοῦ ὁ-

ποίου ἔχετε ἀναλάβει. Μήν κλείνετε τά μάτια, γιά νά μή βλέπετε τά ὅσα ἔκνομα γίνονται γύρω σας. Μήν ὑπογράφετε, ἀπό «ὑπακοή»(!) γλοιώδη κείμενα στηρίξεως προϋσταμένων σας, πού ἔχουν κατακλέψει τήν Ἐκκλησία, χωρίς ἴχνος ντροπῆς. Πολύ περισσότερο μή γίνεστε συνεργοί τους. Καταλάβετε τό καλά, ἡ σπάθη τῆς ἀνθρώπινης δικαιοσύνης καί ἰδίως τῆς ἀδέκαστης θείας, κρέμεται πάνω ἀπό τά κεφάλια σας.

Μή φοβᾶσθε, λοιπόν. Λάβετε θάρρος καί δύναμη ἀπό τό Θεό. Καί ἀντισταθεῖτε. Ἐμεῖς θά ἐπανέλθουμε.

Σ.Κ.Χ.

Παπα-Γιάννη

Ἐσύ εἶσαι ἄνθρωπος τῆς πιάτσας. Ἐχεις γνωριμίες μέ πολλούς δεσποτάδες. Καί ἐπικοινωνεῖς συχνά μαζί τους.

Σέ παρακαλῶ, ρώτησε τό Μητροπολίτη Ἐλευθερουπόλεως Χρυσόστομο, μήπως γνωρίζει καί μήπως ἔχει κάποια στενότερη σχέση μέ τό γνωστό καί μή ἐξαιρετέο Ἀβέρκιο;

Φιλικά

Παπα-Γιώργης

Λουλούδι στον τάφο του.

Θέλω νά καταθέσω ένα λουλούδι, ένα άνεργιχτο, εὐωδιαστό ἀγριολούλουδο, στον τάφο του ἀγαπητοῦ καί σεβαστοῦ συνεπισκόπου, τοῦ Μητροπολίτη Λευκάδος Νικηφόρου. Ἡ ἐκδημία του συνέπεσε μέ τήν ἐκδημία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστόδουλου. Καί τά φῶτα τῆς ἐνημέρωσης, στρατευμένα καί καθηλωμένα στην ἀπόλυση καί τήν ἀνάδειξη τῆς προσωπικότητάς του ἄθηνων, δέ θεώρησαν ἐπικοινωνιακό εὐρημα τήν προβολή τῆς σεμνότητάς του καί τοῦ ἀποστολικοῦ μόχθου του. Περιορίστηκαν νά πληροφορήσουν τούς ἀναγνώστες τους καί τούς τηλεθεατές τους, ὅτι ὁ θάνατός του συνέβηκε λίγες μόνο ὥρες μετά τό θάνατο τοῦ Χριστόδουλου.

Ἄν κάποιος ἀπό τούς δημοσιογράφους μας ἤ κάποιος ἀπό τούς πολυταλαντούχους τῶν τηλεοπτικῶν παραθύρων ἀποδεχόταν τήν πρόκληση νά σκύψει στήν ταπεινή κατοικία του, θά συναντοῦσε τόν ἀπλό, τόν ἀφτιασίδωτο λειτουργό τῆς Ἐκκλησίας, τόν πατέρα μέ τήν ἀπροσμέτρητη ἀγάπη, τόν ἀδελφό, μέ τή συνειδηση τοῦ ταγμένου διακόνου, τόν γέροντα, μέ τήν πηγαία σοφία, μέ τήν ἀπραγμάτευτη καθαρότητα.

Ὁ Λευκάδος Νικηφόρος, δέν κραύγασε μπροστά στά μικρόφωνα. Δέν παρήλασε ντυμένος στό χρυσάφι. Δέν ἔσκουξε, για νά κατακεραυνώσει τήν ἀντίπαλη παράταξη. Τό κάθε του βῆμα, ἦταν γαλήνιο θρόισμα ἐμφορτής ἀμπέλου. Ἄγγελμα οὐράνιας καρποφορίας. Σκόρπισμα εὐωδιάς καί ἐλπίδας.

Ζοῦσε σάν ἐρημίτης. Καί διακονοῦσε τό λαό τοῦ Θεοῦ, σάν πιστός οἰκονόμος «*ποικίλης Χάριτος Θεοῦ*» (Α΄ Πέτρ. δ΄ 10). Φροντίδα του, νά ποιμαίνει τό λαό τοῦ Θεοῦ «*μη ἀναγκαστῶς, ἀλλ΄ ἐκουσίως, μηδὲ αἰσχροκερδῶς, ἀλλά προθύμως*» (ε΄ 2), «*τύπος γινόμενος τοῦ ποιμνίου*». Ἡ κάθε του προσπάθεια, ἦταν συνέχεια καί πιστό ἀντίγραφο τοῦ Πατερικοῦ μόχθου. Δυναμική προσφορά ἱερατικῆς καί ἀρχιερατικῆς καρδιάς. Γνώριμο σύνθημα ποιμένου, πού φτάνει στίς ἀκοές καί στίς ψυχές τοῦ

ποιμνίου του καί τίς συγκαλεῖ στήν ἀναζητήση τοῦ μεγάλου καί μόνου ποιμένα, τοῦ Ἐσταυρωμένου καί ἀναστημένου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Λευκάδος Νικηφόρος, ἐγείρει στό κρεβάτι τῆς τελευταίας δοκιμασίας του, σιωπηλά καί γαλήνια. Δίχως νά προκαλέσει συναγερμό στά κυκλώματα τῆς τηλεοπτικῆς διαφήμισης. Δίχως νά ἐκπέμψει στεναγμό ὀδύνης. Δίχως νά ἐπιτρέψει τήν ὑφανση μύθου, γύρω ἀπό τό πρόσωπό του. Ἐκλείσει τά μάτια του, ὅπως τά ἐκλείναν οἱ ἀσκητές τῆς ἐρήμου. Καί βημάτισε πρὸς τήν αἰώνια βασιλεία τοῦ Θεοῦ, μέ τή δοξολογία στά χεῖλη καί μέ τή φλόγα τῆς ἀγάπης, ἀκοίμητη, στήν καρδιά.

Χαράζοντας τοῦτες τίς γραμμές, ξέρω, πῶς παραβιάζω τόν κώδικα τῆς ταπεινοφροσύνης του. Πῶς δημοσιοποιῶ πτυχές τῆς ζωῆς του, πού ἐκεῖνος, προσεκτικά καί πεισματικά, τίς κρατοῦσε στή σιωπή καί στήν ἀφάνεια. Εἶμαι, ὡστόσο, βέβαιος, πῶς θά συγχωρήσει τήν τόλμη μου, μιά καί αὐτή δέν ἀποβλέπει σέ τίποτα ἄλλο, παρά στήν ὑθῆκη ἑνός μικροῦ καί ταπεινοῦ μνημονίου στήν πολύτομη ἱστορία τῶν ἀσκητῶν τῆς ἐρήμου καί διδασκάλων τῆς Ὁρθόδοξης Οἰκουμένης.

**Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ**

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτήτης - Ἐκδότης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλών Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X